

החסרות לה, כדי שנוכל לתת לה תואר כערכה, אבל היא מסרבת. אומרת על כך לינדה: „אני יודעת שאני צריכה להשלים את הבחינות ולקבל תואר, אבל אין לי זמן לזה. יש כאן, בלישכה, המון עבודה, והאירועים רודפים אחד את השני. גם בימים רגילים, כשאין סאדאת או קארטר, אני חוזרת הביתה לפנות ערב הרגוע לגמרי, ואז אין ראש ללימודים.“ אחת האהבות הגדולות של לינדה, הדור ברת חמש שפות — לטייל בעולם ולהכיר אנשים. ביום שהגיעה לארץ החליטה, כי תקדיש לפחות חודש אחד בשנה לטיול בחוץ-לארץ. במיסגרת הטיולים שלה היא נסעה גם לוושינגטון. אך עוד לפני נסיי-עתה, ב-1972, שיגרה מיכתב למועמד ל-נשיאות בבחירות שהתקיימו באותה שנה, ג'ורג' מקגורן, וגילתה בו שהיא ממערי צותיו ורוצה לעבוד עימו. ואמנם כאשר הגיעה לארצות-הברית, התקבלה לעבודה במטה המצומצם של מקגורן, ונימנתה על הצוות שכתב את נאומו.

למרות שלינדה נפגשת בארץ עם עיי-תונאים זרים רבים, וקושרת עימם קשרים, היא עדיין רווקה. „עוד לא מצאתי את האיש שלי, ואני בטוחה שהוא לא יהיה אחד מאותם העיתונאים הזרים ש-באים לארץ. אני לא ממהרת. יש לי הר-בה ידידות, ואני מבלה איתן.“

בדרך לקאהיר לינדה בנמל-התעופה בן-גוריון, יחד עם טלי, מזכירתו של יועץ ראש הממשלה לענייני עיתונות דן פתיר. למרות שלינדה כבר בריטית ואוסטרלית, היה המסע לקאהיר חוויה מיוחדת עבורה. במשך הביקור לא הספיקה לבקר באתרי קאהיר, בגלל העבודה.

האב, בולק רמבאום, בן לאחת המיש-פחות המפורסמות והידועות, שנימנתה על מחנה אגודת-ישראל בורשה, ברח עם פרוץ מלחמת-העולם השנייה מפולין. לאחר מסע בן שנתיים ימים, שב עבר במרחבי רוסיה וסין, עלה על אוניה שעמי-דה להובילו לישראל, אך בדרך ירד כי אחת מתחנות הביניים, בכלכותה, שם נפי-גש רמבאום עם נציגי הקהילה היהודית של הודו, והחליט להישאר בינתיים בהודו. שנים ספורות אחר-כך, בשנת 1944, על-תה אמה של לינדה לישראל. החלטתה לע-לות היתה פרי החינוך הציוני מהבית. האם, מרסיה, הכירה אז את רמבאום, והשי-גיים נחשבו לזוג, אולם אהבתה לישראל התגברה על אהבתה אליו והיא הצטרפה לגרעין בנימינה, שהתיישב בכפר-בלום. קשר המיכתבים בין שני האוהבים נמשך למרות המרחק ביניהם. בינתיים הצליח אביה של לינדה להתבסס בהודו, הפך למנהל חברת-ענק למתכות ומינרלים. הוא הפציר במיכתביו למרסיה שתחזור להודו, כשהוא מבטיח לה: „בואי תחזרי, נת-חתי, ואז נעלה לארץ.“ מרסיה אמנם שבה, נישאה לבולק, אך נשארה עימו בהודו. לבני הווג, שהשתקעו בהודו, נולדו שלו-שה ילדים: בן ושתי בנות, שאחת מהן היא לינדה.

לטייל בעולם ולהכיר אנשים

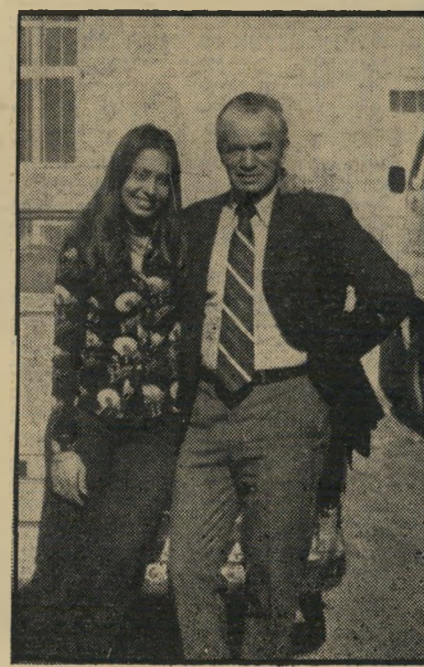
ב-1969, כשלינדה היתה בת 16, שנתיים לפני בחינות הבגרות, שוב התפצלה המישפחה. האם עם שתי בנותיה עברה לסידיני שבאוסטרליה, והאב נשאר בהודו.

יותר משלוש שנים לאחר מכן הגשימה לינדה את החלום של אביה, שנקטע 30 שנה קודם לכן, עת נטש את האוניה שהפליגה לישראל ונשאר בהודו, ואת ה-חלום של אמה, שנקטע 25 שנה קודם לכן, עת נענתה להפצרות ידידה, עזבה את כפר-בלום וחזרה להודו. לינדה החלי-טה לעלות לישראל, נרשמה ללימודים כי-אוניברסיטה העברית בירושלים. בירושלים נקלטה לינדה מהר מאד בחבי-רה התוססת של הסטודנטים. היא התגו-רה בדירה עם עוד שתי סטודנטיות, אחת מהן ענת סבידור, בתו של ח"כ מנחם סבידור, והפכה להיות אורחת מקובלת ורצויה במסיבות שנערכו בעיר. את הזמן שבין ביטול ארוחות הודיות לבין הנשפים, העבירה לינדה בלימוד מדעי-המינה ויחי-סיס-בינלאומיים וכעבודות שונות.

בשלוש השנים האחרונות עובדה לינדה בלישכת העיתונות הממשלתית, כעוזרת למנהל המחלקה לכתבים זרים. אך מאחר שכבר זמן רב אין מנהל המחלקה, משמשת לינדה כמנהלת המחלקה למעשה. הסביר השבוע זאב חפץ, מנהל לישכת העיתונות הממשלתית: „לינדה עושה את כל העבו-דה, היא עובדת מצויינת ואפשר לסמוך עליה בלב שקט ובעיניים עצומות. אני לא יכול לתת לה את תפקיד מנהל המחלקה, ולא יכול לתת לה דירוג בכיר יותר, משום שלא סיימה את לימודיה. על פי התקשייר היא חייבת להיות בעלת תואר אקדמי כדי לקבל את התפקיד. אני מאיץ בה מפעם לפעם שתעשה את הבחינות

סבא סבה של לינדה, אבי אמה נולד בתחם, סבתא בבגדד ואמה בהודו. מצד אביה לינדה היא פולנייה.

אבא אביה של לינדה, באחד מביקוריו בארץ לאחר ש-בתו מימשה את חלומה ועלתה לישראל.

הגיבורה עייפה

רק במטוס, בדרך חזרה לארץ, הבינו הכל את אחד מסודות הצלחתה של לינדה. משך שלושת ימי הביקור היא לא ישנה דקה אחת. כאשר הגיעה למטוס, היא נרדמה מייד.